

Arrest

nr. 143 991 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 november 2014, houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 21 april 2009 bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag in. Deze asielpprocedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 42.538 van 29 april 2010, waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 18 april 2011 wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13quinquies).

Op 24 juli 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 november 2014 beslist de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en hierna 'de gemachtigde' genoemd, tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Deze beslissingen werden aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 1 november 2014 en zijn als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: L(...) N(...)

voornaam: J(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem werd betekend op 25.04.2011 (13qq van 18.04.2011).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 21.04.2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.12.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 29.04.2010. Betrokkene ontving vervolgens op 25.04.2011 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.04.2011) geldig 30 dagen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij werd tijdens een actie woninginbraken door de politie van Antwerpen aangetroffen met plastic handschoenen en het slotmechanisme van een auto. Ten laste van betrokkene werd een PV voor verdachte handelingen opgesteld (AN.45.LB.149091/2014). Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Het feit dat betrokkene in oktober 2014 nog een aanvraag tot regularisatie indiende geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem werd betekend op 25.04.2011 (13qq van 18.04.2011). Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij werd tijdens een actie woninginbraken door de politie van Antwerpen aangetroffen met plastic handschoenen en het slotmechanisme van een auto. Ten laste van betrokkene werd een PV voor verdachte handelingen opgesteld (AN.45.LB. 149091/2014). Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie."

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

Op 1 november 2014 beslist de gemachtigde tevens tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad is gekend onder het rolnummer 162.838.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van de bestreden akte duidelijk blijkt dat aan de verzoeker, middels de thans voorliggende bijlage '13septies', in wezen drie verschillende beslissingen werden ter kennis gebracht, met name:

- een beslissing houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten
- een beslissing tot terugleiding naar de grens
- een beslissing tot vasthouding

In de mate dat de verzoeker een beroep tot nietigverklaring indient tegen de laatst genoemde beslissing, dit is de beslissing van 1 november 2014 tot vasthouding, merkt de Raad op dat deze beslissing een maatregel van vrijheidsberoving uitmaakt zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, staat op grond van bovenvermelde bepalingen dan ook enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van verzoekers verblijfplaats.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre de nietigverklaring wordt gevorderd van de beslissing van 1 november 2011 tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoeker brengt in zijn verzoekschrift een enig middel naar voor, dat hij als volgt formuleert:

“Enig middel op grond van de schending van artikel 7 en 9 bis van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen mijn verzoeker een beslissing van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gewezen heeft, dit op 01/11/2014, beslissing die hem op dezelfde datum betekend werd;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen gemotiveerd dienen te worden;

Dat de Raad va State herhaaldelijk bepaald heeft dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan; (Raad van State nr. 53581, 7 juni 1995, R.D.E., 1995 nr. 84, pp. 289-301; Raad van State nr. 40109, 14 augustus 1992, R.D.E. 1994, nr. 77 p. 82);

Dat het Hof van Cassatie de plicht tot motivering benadrukt en bepaalt dat het duidelijk moet zijn dat de beslissing tot vrijheidsberoving het enig middel betreft zodat de maatregelen van verwijdering efficiënt worden (Cass. 18 december 1996, JT 8 maart 1997, p.173);

Dat mijn verzoeker in casu beschouwt dat deze verplichting tot motivering niet vervuld wordt sinds de beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats een relatief beknopte formulering gebruikt en zoals in dit geval betwist kan worden;

Dat de verzoeker, een aanvraag van machtiging tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk indiende op 22/08/2014, die op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gegrond werd (Stuk 2) ;

Dat geen besluit is op dit gebied genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken tot nu toe;

*Dat de tegenpartij maakt geen melding van deze aanvraag in het kader van de bestreden beslissing;
Dat de tegenpartij verzuimde dus het artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en Artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*

2.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hij sinds 2009 op het grondgebied van België verblijft;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoeker gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België

door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);”

4.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoeker voert in het enig middel onder meer *“de schending van het algemeen principe van een goed beleid (...)”* aan. De verzoeker laat echter na te verduidelijken op welke wijze de thans bestreden beslissingen dit algemeen principe zou schenden en bovendien is er de Raad geen dergelijk *“algemeen principe van een goed beleid”* bekend. Bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel is dit onderdeel van het middel dan ook onontvankelijk.

Ook waar de verzoeker in de aanhef van het middel een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet ter sprake brengt, dient te worden vastgesteld dat het middel onontvankelijk is. De verzoeker verzuimt immers om toe te lichten op welke wijze de voornoemde bepalingen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissingen. Ook uit verzoekers betoog kan nergens worden afgeleid hoe artikel 7 van de vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden.

4.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient er op te worden gewezen dat de schending van artikel 13 van het EVRM niet op zichzelf kan worden ingeroepen. Artikel 13 van het EVRM kent geen onafhankelijk bestaan en kan enkel worden ingeroepen in samenhang met een bepaling van het EVRM waarvan de schending wordt ingeroepen. Hierboven werd reeds gesteld dat de verzoeker de in de aanhef van het middel vernoemde schending van artikel 3 van het EVRM niet verduidelijkt en dat uit zijn uiteenzettingen op geen enkele wijze kan blijken hoe de bestreden beslissingen deze verdragsbepaling zouden schenden.

Nu de verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd, kan hij zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 13 van het EVRM.

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het bestuur heeft de plicht om op duidelijke wijze de determinerende motieven aan te geven die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen. *In casu* werden de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, op duidelijke wijze tot uiting gebracht in de bestreden akte. Waar de verzoeker stelt dat de beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats te beknopt is gemotiveerd, dient de Raad eraan te herinneren dat hij zonder rechtsmacht is ten aanzien van de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte vervat zit. Er kan dan ook niet worden ingegaan op deze kritiek.

Voor het overige stelt de Raad vast dat in de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens telkens de juridische grondslag ervan wordt weergegeven. Met name wordt verwezen naar de artikelen 7, eerste lid, 1°; 7, tweede lid, 27, §1 en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De genoemde beslissingen bevatten tevens de feitelijke overwegingen waarop zij berusten: de verzoeker is niet in het bezit van de vereiste documenten nu hij geen geldig visum heeft, hij heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 25 april 2011, hij respecteert de verblijfsreglementeringen niet, hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie en het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

Bovendien kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissingen geen melding maken van de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De beslissing tot terugleiding stelt immers het volgende: *“Het feit dat betrokkene in oktober 2014 nog een aanvraag tot regularisatie indiende geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf”*. Deze beslissing stelt weliswaar ten onrechte dat het om een in oktober ingediende aanvraag tot regularisatie zou gaan, terwijl het in werkelijkheid een aanvraag van 24 juli 2014 betreft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de stad Namen op 21 oktober 2014 een faxbericht heeft verzonden met de vermeldingen: *“object: demande art 9bis”* en *“commentaires: suite demande art 9bis du 24/07/2014”*. Hieruit blijkt dan ook duidelijk, te meer het administratief dossier geen enkele andere aanvraag tot regularisatie van oktober 2014 bevat en de verzoeker daar thans ook niet op alludeert, dat de vermelding *“oktober 2014”* werd ingegeven door een materiële vergissing, die echter niet wegneemt dat de beslissing tot terugleiding wel degelijk melding maakt van de door de verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst de beslissing tot terugleiding tevens naar de door de verzoeker ingediende asielaanvraag, die werd afgesloten met 's Raads van 29 april 2010 en het gegeven dat de verzoeker tijdens een actie woninginbraken door de politie van Antwerpen werd aangetroffen met plastic handschoenen en het slotmechanisme van een auto waarna er lastens hem een PV voor verdachte handelingen werd opgesteld. Ook deze vaststellingen worden niet betwist.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissingen wel degelijk uitdrukkelijk zijn gemotiveerd in de zin van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en dat de verzoeker, die nergens ingaat op de concrete motieven in rechte en in feite, niet aantoonde dat de geboden motieven niet afdoende zouden zijn. De bestreden beslissingen houden rekening met de specifieke situatie en de feitelijke eigen aan de verzoeker en van enige stereotiepe motivering is geen sprake.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Voor zover de verzoeker zich in het kader van de onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens al dienstig zou kunnen beroepen op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nu de genoemde beslissingen geen enkel verband houden met deze bepaling die enkel de daarin vervatte verblijfsaanvraag en dus geen beslissing tot verwijdering betreft, kan evenmin een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

4.5. Waar de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissingen blij zouden geven van *“onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden”* en van *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat de motieven van de bestreden beslissingen, zoals uiteengezet onder punt 4.4., op eenvoudige wijze in de bestreden akte kunnen worden gelezen. De verzoeker brengt tegen de vaststellingen van de gemachtigde niets in. Zo betwist hij niet dat hij niet over de vereiste documenten voor een legaal verblijf beschikt, dat hij reeds geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25 april 2011, dat zijn asielprocedure reeds negatief is afgesloten en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook waar vastgesteld wordt dat de verzoeker manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie en waar wordt gewezen op het PV van de politie van Antwerpen brengt de verzoeker geen enkele kritiek naar voor. De vaststellingen van de gemachtigde vinden steun in het administratief dossier en er zijn geen gegevens voorhanden die met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. Waar de verzoeker stelt dat rekening moet worden gehouden met zijn goede integratie - waarbij hij overigens nalaat deze beweerde goede integratie met enig concreet gegeven te onderbouwen - en dat deze integratie het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst, maakt de verzoeker niet aannemelijk waarom deze beweerde integratie in het kader van de thans bestreden beslissingen afbreuk zouden kunnen doen aan de bovenstaande niet-betwiste vaststellingen. De motieven van de bestreden beslissingen blijven dan ook overeind.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de argumentatie dat de integratie een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden akte tot gevolg zou hebben dat alle inspanningen tot integratie worden vernietigd, zo zij al dienstig in verband kunnen worden gebracht met de thans bestreden beslissingen nu deze kritiek door de verzoeker gekaderd wordt in *“een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden”*, niet de wettigheid van de bestreden beslissingen betreft maar wel de opportuniteit ervan. De Raad treedt echter te dezen op als annulatierechter, zodat hij enkel een wettigheidsstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissingen en het hem dus niet toekomt een standpunt in te nemen over de opportuniteit ervan. De kritiek van de verzoeker is dan ook niet dienstig in het kader van het onderhavige annulatieberoep.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet. Een klaarblijkelijke beoordelingsfout evenmin.

4.6. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de beslissing tot vasthouding van 1 november 2014 betreft. De verzoeker heeft voorts geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE